

ลูกอนุ

ลูกอนู
แต่งโดย รวิวร

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.
2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

ไมอนุญาตให้ทำการสแกน ดัดแปลง
เนื้อหา คัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งหรือ
ทั้งหมด เพื่อนำจำหน่าย หรือ คัดลอกอ่านทั้ง
สิ้น หากพบเห็นผู้กระทำผิดตั้งความกล่าว
ข้างต้น จะทำการดำเนินคดีทางกฎหมาย

บรรณาธิการ : จุฑารัตน์ กิตติก้องนภา

ที่ปรึกษา : สุธี อึ้งกิจจานุกิจ

พิสูจน์อักษร : สุธี อึ้งกิจจานุกิจ

ออกแบบรูปเล่ม : สุธี อึ้งกิจจานุกิจ

ออกแบบปก : Zeren Zerviolar

ราคา 400 บาท

สั่งซื้อได้ที่

Line : jutaratj13

Facebook : Jutarat Kittikongnapa

คำนำ

เรื่อง ลูกอนู นี้ เป็นนิยายวาย ชายรักชาย/
Boy Love/Yaoi
นิยายเรื่องนี้ไม่ได้อ้างอิงประวัติศาสตร์
ไม่มีตัวบุคคลจริง
ไม่มีสถานที่จริง
เป็นจินตนาการของผู้เขียนล้วนๆ

เพราะเป็นลูกอนูที่ไร้ค่า
บิดาบังเกิดเกล้าจึงยกเขาให้เป็นชายบำเรอ
ของมหาอำมาตย์
แต่มหาอำมาตย์เกิดหัวใจวายตายในคืนเข้า
หอ
ทำให้เขาถูกตราหน้าว่าร่านราคะ
และจะจับเขาฝังทั้งเป็น

ขอให้สนุกกับการอ่านและขอบคุณทุกท่านที่
อุดหนุนนะคะ
รวิวร

ลูกอนู

รวีร

บทที่ 1

หลี่ชิง เด็กหนุ่มน้อยวัยสิบสี่ หน้าตา
สะสวยราวกับเทพเซียน รูปร่างบอบบาง
เพราะเพิ่งย่างเข้าสู่วัยแรกรุ่นตรุณ ผมดำ
ขลับยาวสลวยปล่อยปรกหลังไหล่ สวมชุดไว้
ทุกซ์สีขาวผ้าเนื้อหยาบ แต่เขาไม่ได้เต็มใจจะ
ไว้ทุกซ์เลย...เขานั่งอยู่บนเตียงนอนเล็กๆ ใน
ห้องแคบๆ ที่มีเพียงแสงริบหรี่จากเทียนไข
เล่มเล็กเพียงเล่มเดียวเท่านั้นที่อยู่เป็นเพื่อน
ประตุน้ำตาลของห้องล้วนถูกล้ามโซ่คล้อง
กุญแจจากภายนอก

มีเพียงประตูห้องเท่านั้นที่เขาเป็นคน
ลงกลอนข้างในซ้ำเพื่อป้องกันไม่ให้คนนอก
เปิดพรวดพราดเข้ามาได้ตามอำเภอใจ

เสียงกุ๊กกักดังมาจากนอกประตู...
ทำให้เด็กหนุ่มเงยหน้ามอง

มีคนกำลังไขกุญแจด้านนอก...จากนั้น
ก็ตามมาด้วยเสียงชุลกชลักๆ เบาๆ ของ
ความพยายามที่จะเปิดประตูเข้ามา แต่
พยายามอยู่สักพักเมื่อไม่เป็นผล ก็เปลี่ยนมา
เป็นเคาะประตูเบาๆ เรียกเสียงค่อยๆ ว่า

“เสียวซิง เปิดประตูให้ข้าหน่อย”

“ใคร?” หลี่ซิงแก้งถาม ทั้งๆ ที่จำเสียง
ของอีกฝ่ายได้

“ข้าเอง เฉาฉุน” คนข้างนอกประตูจำใจ
ต้องประกาศตัวด้วยเสียงดังกว่ากระซิบแค
นิดเดียว

“ตึกตื่นป่านี่แล้ว คุณชายใหญ่มาที่นี่
ทำไม?” เด็กหนุ่มกล่าวถามด้วยน้ำเสียงเย็น
ชา

“เสียวซิง...พຽงนี้แล้ว เจ้าจะต้องถูกฝัง
ทั้งเป็น เจ้าไม่กลัวหรือ?”

“กลัวหรือไม่ ก็ไม่ใช่เรื่องของท่าน?”

“ย่อมเป็นเรื่องของข้า” เสียงแหบทุ้ม
ของเฉาฉุนเอ่ยอย่างร้อนรน

“ข้าขอบเจ้า ข้าขอบเจ้ามากเสียวซิง ขอ
เพียงเจ้ายอมข้า ข้าจะปกป้องตัวเอง”

“ปกป้องข้าหรือ? ท่านจะใช้ฐานะอะไร
มาปกป้องข้า”

หนุ่มน้อยส่งเสียงเฮอะเบาๆ ก่อนจะ
กล่าวต่อ

“ที่ข้าตกที่นั่งลำบากครั้งนี้ล้วนเป็น
เพราะท่าน หากท่านมีมาวุ่นวายกับข้า จน

บิดาของท่านไปดูตัวข้าแล้วเกิดความพึงพอใจ ออกปากกับ...”

หลี่ซิงนั้นกล้ำกลืนคำว่า...บิดาของข้า...เอาไว้ไม่ยอมกล่าวออกมา

“ออกปากกับอำมาตย์หลี่ อำมาตย์หลี่ก็คงไม่คิดจะเอาข้าเป็นบันไดไต่หาอำนาจด้วยการยกข้าให้เป็นชายบำเรอของมหาอำมาตย์ เฉวฮั่วบิดาของท่าน...แล้วผู้ใดจะคาดคิดว่าอยู่ๆ เขาจะหวั่นไหววายตายโดยไร้สาเหตุ จนข้าถูกประณามว่าเป็นคนรำนราคะ ต้องถูกจับฝังทั้งเป็นไปพร้อมกับศพของเขา”

“ยามนี้ข้าได้สืบทอดตำแหน่งมหาอำมาตย์ต่อจากท่านพ่อผู้วายชนม์แล้ว ขอเพียงเจ้ายอมข้า ข้าจะกันเจ้าเอาไว้ไม่ให้พวกเขาจับเจ้าฝังไปกับท่านพ่อ”

“หิ...ท่านทำได้หรือ?” น้ำเสียงของหลี่ซิงเยาะหยัน

“ข้าทำได้” เฉวฉุนกล่าวยืนยันหนักแน่น แต่หลี่ซิงไม่เชื่อ เพราะอีกฝ่ายมากเกินไปแสนกล เด็กหนุ่มคาดเดาในใจว่า...เฉวฉุนคงไม่ยอมเอาอนาคตของตนเองมาแลกกับชีวิตลูกอนุรักษ์อย่างเขาเป็นแน่ ที่กล่าวมา

ทั้งหมดก็เพียงเพื่อหว่านล้อมให้เขายินยอม
สมสู่ด้วยเท่านั้น หลังจากนั้นเขาจะถูกฝังทั้ง
เป็นหรืออย่างไร เฉา-จุนก็คงแค่เอามือโพล่
หลังยืนมองเท่านั้น!

“เช่นนั้น...ท่านก็ช่วยให้ข้ารอดชีวิต
จากการถูกฝังทั้งเป็นในวันพรุ่งนี้เสียก่อน
เรื่องอื่นค่อยมาว่ากล่าวกันทีหลัง” หลี่ซิง
กล่าวเสียงเรียบ

นอกประตูเจียบเสียงไปอึดใจหนึ่ง แล้ว
เสียงกุกกักของการคล้องโซ่ใส่กุญแจก็ดังขึ้น
ต่อด้วยเสียงฝีเท้าก้าวห่างจากไป

เด็กหนุ่มถอนหายใจ...ชีวิตของเขาคง
หนีไปพ้นวันพรุ่งนี้เป็นแน่แท้!

แต่ถึงต้องตาย...เขาก็ขอสาปแช่งให้
จวนมหาอำมาตย์เฉาฮั่วกับจวนอำมาตย์หลี่
ไฉพบกับความย่อยยับพินาศหมดสิ้นทั้งสอง
ตระกูล!!!

หลี่ซิงนั่งอยู่ในความเจียบอีกพักใหญ่ ก็
มีคนมาไขกุญแจปลดโซ่ประตู แต่พอเปิด
ประตูไม่ได้ ก็ทุบประตูโครมๆ ตะโกนว่า

“หลี่ซิงเปิดประตูเดี๋ยวนี้” น่าจะเป็น
เสียงคนรับใช้ชาย

หลี่ชิงจึงลุกจากเตียงที่นั่งอยู่ไปเปิดประตู พอประตูเปิดออกก็เห็นคนรับใช้ชายสองคนที่มีหน้าตาบูดบึ้งยืนอยู่

“ตามเข้ามา” คนรับใช้คนหนึ่งเอ่ยเสียงห้วน แล้วคนรับใช้ชายทั้งสองก็จับต้นแขนของหลี่ชิงคนละข้างเอาไว้แน่น พาตัวไป

เด็กหนุ่มได้แต่คิด... พวกसारเลวนี้คงจะจับเขาไปใส่โลงตอกปิดฝาเตรียมไว้ฝังพรางนี้เป็นแน่

แต่ผิดคาด...

คนรับใช้ทั้งสองลากตัวหลี่ชิงไปที่ห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์ตระกูลเฉา

ที่นั่น... มีคนผู้หนึ่งที่หลี่ชิงไม่รู้จักนั่งที่เก้าอี้ในตำแหน่งประธาน เป็นบุรุษหนุ่มวัยยี่สิบห้า หน้าตาหล่อเหลาคมคายอย่างยิ่ง ดวงตาคมกริบติดจะดูดัน รับกับมีสีหน้าเย็นชากระด้าง รูปร่างกำยำสูงใหญ่ แต่งกายหรูหราประณีต อย่างผู้สูงศักดิ์

ส่วนเฉาจุนที่มีตำแหน่งเป็นมหาอำมาตย์และเจ้าบ้านในเวลานี้ กลับยืนอยู่ข้างๆ อย่างสงบเสงี่ยม

พอหลี่ซิงถูกนำตัวมา ก็ถูกบังคับให้
คุกเข่าลงที่กลางห้องโถงตรงหน้าชายสูง
ศักดิ์คนนั้น

“เสี่ยวซิง...เอ้อ...หลี่ซิง” เจาฉุนเอ่ย
อย่างไม่ทันระวังก่อนจะรีบเปลี่ยนคำเรียกหา
เพราะอยู่ต่อหน้าบุคคลอื่น

“รีบ โขกศิระชะคารวะไท่ชินอ๋อง” (ชิน
อ๋อง = ตำแหน่งสูงสุดของอ๋อง มีคำว่า “ไท่”
ที่แปลว่ายิ่งใหญ่นำหน้า จึงเป็นตำแหน่งที่สูง
ขึ้นไปอีก ใช้เฉพาะในเรื่องนี้เท่านั้น)

บุรุษตรงหน้านี้นี้คือไท่ชินอ๋องหรือ?

ไท่ชินอ๋องผู้มีอำนาจสูงสุดในแผ่นดิน
หนานหยางนี่หรือ!

ผู้มีอำนาจเหนือกว่าฮ่องเต้เสียอีก!!!

หลี่ซิงคิดจะเสี่ยงดวงดู...หากได้ผลก็
รอด หากไม่ได้ผลก็แค่ตาย...จะอย่างไรเขาก็
ต้องตายอยู่แล้วนี่นา

เด็กหนุ่มนิ่งเฉย ไม่ยอมโขกศิระชะ

เจาฉุนร้อนใจ ลอบโบกมือให้คนรับใช้
ชายทั้งสองที่นำตัวหลี่ซิงมา และยื่น
สงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้าง

ทั้งสองสมกับเป็นคนรับใช้มานานปี พอเห็นสัญญาณก็ตรงเข้ามาจะจับหลี่ชิงโขกศีรษะ

“ไม่ต้อง” ไทชินอ่องส่งเสียงห้าม

...คนมีอำนาจ แม้แต่เสียงก็ยังทรงอำนาจ

คนรับใช้ทั้งสองรีบคำนับแล้วกลับไปยืนอยู่ด้านข้างตามเดิม

“ทำไมเจ้าไม่ยอมคารวะข้า?” ไทชินอ่องถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ พलयกน้ำชาขึ้นจิบ

“คารวะท่านแล้วมีประโยชน์อันใด?” หลี่ชิงใช้น้ำเสียงเดียวกันถาม...แต่เพราะยังเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยละอ่อนอยู่ เสียงที่ใช้จึงมิได้เข้มแข็งมีอำนาจมากเท่า

“เจ้าไม่กลัวข้าโกรธแล้วลงโทษเจ้าหรือ?” ไทชินอ่องถามเสียงเรียบๆ ดังเดิม

“จะอย่างไร...ข้าก็ต้องตายอยู่แล้ว” หลี่ชิงตอบ “ถ้าท่านโกรธแล้วลงโทษข้า อย่างมากก็แค่ตาย แล้วคนเราตายได้เพียงหนเดียวเท่านั้น”

ไท่ชินอ๋องยกยิ้มมุมปากขำขึ้นนิดหนึ่ง
“เจ้าจะแสดงความกล้าหาญ...เช่นนั้นหรือ?”

แต่... คำตอบของเด็กหนุ่มทำให้ท่าน
อ๋องผู้ยิ่งใหญ่ปรากฏแววประหลาดใจใน
ดวงตาบอบหนึ่ง “ข้ากำลังเรียกร้องความสนใจ
จากท่านอยู่”

“เพื่อ?”

“ถ้าท่านสนใจข้า ข้าอาจจะมีชีวิต
รอด... แต่ถ้าท่านไม่สนใจข้า ข้าก็แค่ถูกฝัง
ตายทั้งเป็นเหมือนเดิมเท่านั้น”

“ทำไมเจ้าไม่อ่อนวอนขอร้องข้าดี ๆ
ล่ะ?”

“ผู้สูงศักดิ์อย่างท่านไม่ใจอ่อนง่าย ๆ
หรอก... ท่านผ่านคำอ่อนวอนขอร้องจากผู้คน
มามากมายอย่างไม่ใส่ใจ แล้วจะมาสนใจ
อะไรกับคำอ่อนวอนของข้า” หลี่ชิงกล่าว
ตรงๆ “แต่ถ้าท่านไม่มีความสนใจข้าเลย
ท่านคงไม่ให้คนนำตัวข้ามาให้ท่านดู”

“อืม... เจ้าพูดถูก” ไท่ชินอ๋องยกมุมปาก
นิดหนึ่ง ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ข้าอยากเห็นว่า
บุรุษแบบไหนกันนะจึงทำให้มหาอำมาตย์เฉา
ฮั่วถึงกับตายคาเตียงได้” หยุดเล็กน้อยก่อน

จะกล่าวต่อว่า “แต่เห็นแล้ว...ก็เป็นเพียงเด็ก
น้อยคนหนึ่งเท่านั้น!”

แววตาของหลี่ซิงหม่นแสงลง แต่ไม่เอ่ย
อะไรออกมา...เขาหมดคำพูดแล้ว ลูกอนุ
อย่างเขาแม้ตะเบ็งจนสุดเสียง ก็คงดังไม่เท่า
เสียงแมลงหวี่ พุดไปก็ไร้ค่า ลู้อย้าอ่อนวอน
ให้ถูกหัวเราะเยาะดีกว่า

“ท่านอ๋อง...ข้าน้อยจะให้ลากตัวเขา
ออกไป จะได้ไม่อยู่ขัดหูขัดตาของท่านดีหรือ
ไม่ขอรับ?” เฉาฉุนประจบประแจง

แต่ไท่ซินอ๋องปฏิเสธ “ไม่ต้อง...รูปร่าง
หน้าตาของเขาออกจะเจริญหูเจริญตามากอยู่
ไม่ขัดตาแม้แต่น้อย”

ทำเอาเฉาฉุนถึงกับไปไม่เป็น “อ้า...”

ไท่ซิน อ๋อง ละเลียดดื่มชาช้าๆ...
ท่ามกลางหัวใจที่เต้นตึกตักอย่างรอคอย
ความหวังอันริบหรี่ของหลี่ซิง และความ
อึดอัดของเฉาฉุน

ก็...เสียงวางถ้วยชาเบาๆ แต่สะท้อน
ใจทุกคนในห้อง โถงรับรองใหญ่แห่งนั้น
เพราะทุกคนต่างเงิบกริบ

“เจ้ามีคุณสมบัติอะไรบ้าง?” ไทชินอ่องถาม นัยน์ตาคมกริบมองตรงมาที่หลี่ซิง

“ข้าสามารถบรรเลงฉิน ร่ายกลอน เล่นหมากล้อมขอรับ” หลี่ซิงตอบ

“ในระดับไหน?”

“แค่พอได้ขอรับ”

“ไร้ประโยชน์...ได้กรับใช้ของข้าน่าจะเชี่ยวชาญกว่าเจ้าเสียอีก”

ไทชินอ่องสะบัดแขนเสื้อเบาๆ ก่อนจะถามต่อว่า

“แล้วความสามารถบนเตียงล่ะ?”

หลี่ซิงยิ่งไปเป็นครู...จะให้เขาตอบว่าอย่างไรล่ะ เขาไม่เคยมีสัมพันธ์ทางเพศกับใครแม้สักครั้งเดียว ตาเฒ่าเฉาฮ้วนนั้นก็ไม่ได้แตะต้องถูกเขาแม้แต่บัดเดียว ก็เป็นลมตายไปเสียก่อน ทว่าเขากลับถูกเอาไป ร่ำลือว่าร้านราคะจนตาเฒ่านั้นสิ้นใจตาย!

“ช่างเถอะ...” ไทชินอ่องกล่าวขึ้น “นานๆ ครั้ง ทำการค้าขาดทุนสักทีก็น่าสนุกดี” แล้วหันไปถามเฉาจุน “ท่านมหาอำมาตย์ว่าจริงหรือไม่?”

“จริงขอรับ” เฉาจุนรีบประจบ

“ท่านเห็นด้วย?”

“ขอรับ”

“ดี” กล่าวแล้วไท่ชินอ่องก็หันไปเรียก
“หวังเสียง”

“ขอรับ” หวังกงกง ชั้นที่คนสนิทของไท่
ชินอ่องวัยสามสิบ รูปร่างสูงใหญ่ ดวงหน้า
สีเหลือง แวตาเท่าทันคน น้อมกายรับคำ

“เอาทองคำน้ำหนักเท่าเด็กคนนี้ให้ทำ
นมหาอำมาตย์ใส่โลงฝังร่วมกับบิดา เป็น
ค่าตัวของเด็กคนนี้ แล้วนำเด็กคนนี้กลับจวน
ไปดูแลให้ดี ข้าจะรับเขาเป็นเด็กรับใช้ห้อง
ข้าง (ชายบำเรอ)”

ฟังถึงตรงนี้...หลี่ซิงก็รำร้องอย่างแทบ
จะบ้าคลั่งในใจ...ข้ารอดตายแล้วหรือ? ข้า
รอดตายจริงๆ หรือ?

พอรู้ว่าตนเองรอดจากการถูกฝังทั้งเป็น
ประสาทที่ตึงเครียดจนแทบจะขาดสะบั้นอยู่
รอมร่อ กินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวัน
หลายคืน ก็ผ่อนคลาย...ร่างบอบบางที่
คุกเข่าอยู่ทรุดซบลงบนพื้นหมดสติไป!

หลีซิงรู้สึกตัวอีกทีก็มานอนอยู่บนเตียงที่ปูพูกนุ่มในห้องนอนที่สวยงามมีระเบียบห้องหนึ่ง แม้ไม่ถึงกับหรูหราอลังการ แต่ก็ดีกว่าห้องนอนเก่าของเขาที่จวนตรระกูลหลีหลายสิบเท่า...ที่นอนผ้าห่มหมอนหนุนล้วนนุ่มอุ่นสะอาดเอี่ยม พอลืมตาขึ้น...ก็เห็นเด็กรับใช้วัยไล่เลี่ยกันกับเขาคนหนึ่ง หน้าตาน่ารักยืนส่งยิ้มให้จนลักยิ้มที่สองข้างแก้มเป็นรอยยิ้ม

“คุณชายหลีตื่นแล้วหรือขอรับ?”

หลีซิงไม่ได้ตอบคำถาม แต่ถามกลับว่า “เจ้าคือ?”

“บ่าวชื่ออาเฟย ท่านหวังกงกงให้บ่าวมาอยู่เป็นเด็กรับใช้ประจำตัวของคุณชาย และสั่งว่าหลายวันนี้ให้คุณชายพักผ่อนให้สบาย กินให้อิ่ม นอนให้หลับ หากท่านอ่อนจะให้คุณชายไปรับใช้ จะให้คนมาบอกกล่าวเองขอรับ”

กล่าวแล้วอาเฟยก็ปรนนิบัติให้หลีซิงแปรงฟันบ้วนปากล้างหน้า แล้วไปยกสำรับอาหารมาให้...นี่นับเป็นมือแรกที่หลีซิงได้กิน

อาหารดีๆ ไม่ใช่ของเหลือเดนจากในครัว
อย่างที่ได้รับจากจวนตระกูลหลี่

“อาเพยนั่งกินด้วยกันสิ” หลี่ซิงกล่าวกับ
เด็กรับใช้ประจำตัวคนแรกในชีวิต

อาเพยยิ้มแล้วส่ายหน้า “บ่าวกินอิ่มมา
จากในครัวแล้วขอรับ”

“อาเพย...ข้าถามอะไรเจ้าบางอย่างได้
หรือไม่?” หลี่ซิงกินไปพลางถามไปพลาง

“ได้ขอรับ” อาเพยรับคำ

“เจ้ามาอยู่ที่จวนไท่ชินอ่องนานเท่าไร
แล้ว?”

สีหน้าอาเพยสลดลงเล็กน้อย ก่อนจะ
ตอบว่า “ตั้งแต่เกิดมาขอรับ”

“ตั้งแต่เกิด...บิดามารดาเจ้าล้วนอยู่ใน
จวนนี้หรือ?”

“หามีได้ขอรับ” อาเพยเอ่ย “บ่าวถูกทิ้ง
ตั้งแต่แรกเกิด มีคนเก็บบ่าวได้ที่พงหญ้า แต่
ครอบครัวนั้นไม่พร้อมจะเลี้ยงบ่าว จึงนำบ่าว
มาขายให้ท่านพ่อบ้านของจวนนี้ ชื่ออาเพยนี้
ก็เป็นท่านพ่อบ้านตั้งให้ขอรับ”

หลี่ซิงมองอาเพย แล้วได้แต่ปลงใน
ใจ...พ่อแม่ของอาเพยเอาอาเพยมาทิ้งไว้ใน

พวงห้อย ไม่สนใจว่า...เด็กแรกเกิดจะอยู่รอดหรือไม่ จะถูกสัตว์ทำร้ายหรือไม่...จิตใจทำด้วยอะไรหนอ?

ส่วนเขานั้น...คนที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดา บังเกิดเกล้ากลับผลักเขาให้ตกนรก ยกเขาให้เป็นชายบำเรอของตาเฒ่าตันทนหากลับได้หน้าตาเฉย!

อาเฟย
แต่งโดย รวิวร

ภาพปก : Jakkree Jantakad

อาร์ตปก : Mon2Sat

ราคาเล่ม 400 บาท

สั่งซื้อได้ที่

Line : jutaratj13

Facebook : Jutarat Kittikongnapa

อาเฟย

อาเฟย...เป็นนิยายวาย ชายรักชาย
Boy Love/Yaoi

ไม่ได้อิงประวัติศาสตร์

ไม่มีตัวตลกบุคคลจริง

ไม่มีสถานที่จริง

ไม่เน้นราชาศัพท์

แต่ขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียนล้วน

ๆ

เพื่อความเพลิดเพลินเท่านั้น

อาเฟย...มีเนื้อหาเหตุการณ์ต่อจาก ลูก
อนุ สามารถอ่านต่อเนื่องกันก็ได้ หรือ
อ่านแยกเล่มก็ได้

ถ้ารู้ดีทุกท่านพร้อมแล้ว พวกเราไปสู่
โลกแห่งจินตนาการด้วยกันค่ะ

รวิวร

คำนำ

อาเฟย เป็นเด็กกำพร้าที่ไม่รู้ว่า พ่อแม่
เป็นใคร

เขาถูกทิ้งไว้ในพงหญ้าข้างทางตั้งแต่
แรกเกิด

และถูกชาวบ้านเก็บได้ ก่อนที่จะกลาย
เป็นเหยื่อของสัตว์ใหญ่หน่อย

ทว่าชาวบ้านที่เก็บเขาได้ก็ไม่มีปัญญาจะ
เลี้ยงดูเขา

จึงนำเด็กน้อยไปขายให้แก่จวนชินฮ่อง
ด้วยราคา 20 ตำลึงเงิน

นับแต่นั้น...อาเฟยก็เติบโตขึ้นมาพร้อมกับ
ปณิธานว่า จะเก็บเงินไถ่ตัวของ
ตนเอง และสร้างเนื้อสร้างตัว เป็นอิสระ
และแข็งแกร่ง!!!

แต่อนิจจา...ปณิธานอันยิ่งใหญ่ของ
อาเฟยถูกฮ่องลี่ ผู้มีดวงหน้าคมเข้ม รูป

ร่างสูงใหญ่แข็งแรงกำยำ กล้ามเนื้อทรง
พลัง คอยบั่นทอน ด้วยการจับอาเฟย
หนีบรักแร้!!!

รวีวร

คำนำบรรณาธิการ

อาเพยเป็นตัวละครที่มีพัฒนาการ มาตลอด เริ่มตั้งแต่ ลูกอนุ และชัดเจน ขึ้นเรื่อย ๆ ในเรื่องนี้ ปมชาติกำเนิดของ อาเพยทำให้รู้ที่มาที่ไปของตัวละคร และทำให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของ อาเพยว่าเขาจะแก้ปัญหาและดำเนิน ชีวิตต่อไปอย่างไรกับสิ่งที่เพิ่งได้มารับรู้

ถึงอาเพยจะมีปัญหามากมาย แต่ สิ่งหนึ่งที่เราสามารถรับรู้ได้คือยังมีคนที่ อยู่ข้างอาเพยเสมอ นั่นทำให้รู้ว่ารักแท้ ยังมีอยู่จริง ซึ่งอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ใช่เพียงแค่คนรักเท่านั้น และมันคือ สิ่งที่สวยงามของนิยายเรื่องนี้

หวังว่านักอ่านจะเพลิดเพลินไปกับ นิยายเรื่องนี้ ที่นอกจากความสนุก ยัง แฝงข้อคิดและอุทาหรณ์ไว้ให้กับคนอ่าน และสิ่งหนึ่งที่สำคัญมาก ๆ ซึ่งนักเขียน

มักให้ความสำคัญเสมอ นั่นคือความ
'กตัญญู' ซึ่งเริ่มหาได้น้อยเต็มทีในยุค
สมัยที่เปลี่ยนไป ขอขอบคุณที่ติดตามและ
อุดหนุน 'อาเฟย' ค่ะ

บรรณาธิการ

อาเฟย
Boy Love/Yaoi

โดย รวิวร

อาเพยเข้าหอ

การเตรียมตัวเจ้าสาวเข้าพิธีอภิเษกสมรสผ่านไปอย่างยากลำบาก เพราะฝ่ายเจ้าสาวไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไรนัก แต่ทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี (มั้ง?) เพราะชั้นที่ผู้รู้งานทั้งสี่ช่วยกันอธิบายถึงวิธีส่งตัว และวิธีเข้าหออย่างละเอียดยิบ ทำให้อาเพยพอจะรู้ขั้นตอนขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังทำให้อาเพยทำใจลำบากเหลือเกินกับสิ่งที่จะต้องปฏิบัติหลังจากเข้าหอแล้ว

ระหว่างที่อาเพยกำลังนั่งหน้านิวคิ้วขมวดอยู่บนที่นอนที่ปูด้วยผ้าแพรสีแดงโรยด้วยกลีบดอกไม้ส่งกลิ่นหอมกรุ่น ท่านอ๋องสี่ก็เดินเข้ามาหาเขาด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม แววตาวาวหวานที่ทอด

มองมาทำให้อาเฟยชนลุกอย่างฉับพลันทันที!

“กงกง (ชั้นที) บอกข้าหลายอย่าง แต่ข้าคิดว่าคงทำไม่ได้สักอย่าง” อาเฟยรีบออกตัวก่อนที่ร่างกำยำจะเดินมาถึง เตียงเสียด้วยข้า

“เช่นนั้น...บอกข้ามาสักอย่างได้หรือไม่ ถ้ามันยากเกินไป เจ้าก็ไม่ต้องทำ” ท่านอ๋องสี่บอกด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ระคนเอ็นดู

“กงกงบอกว่าให้ข้าถอดเสื้อผ้าให้ท่าน”

“งานง่ายจะตาย ทำไมเจ้าถึงคิดว่าจะทำไม่ได้ล่ะ?”

“ก็...ข้าไม่อยากเห็นท่าน...เปลือยกายต่อหน้าข้า” อาเฟยบอกด้วยความกระดาก

“ข้ามีอะไรแตกต่างจากเจ้าหรือ?”
คิ้วเข้มเล็กน้อยขึ้นเป็นเชิงถาม

อาเฟยทำแก้มป้องพร้อมกับส่าย
หน้า

“แล้วกงกงบอกอะไรเจ้าอีก”

“กงกงบอกให้ข้าปรนนิบัติ
ท่าน...เวลาอยู่บนเตียงด้วยกัน” ก่อน
หน้านี้ว่ากระดากแล้ว ตอนนี้เขาแทบจะ
มุดเตียงหนีเมื่อนึกถึงชั้นตอนที่กงกง
อธิบายอย่างละเอียด

“อืม...อันนี้น่าสนใจยิ่ง ปรนนิบัติ
อย่างไรบ้าง บอกข้าหน่อยได้ไหม?”
ท่านอ่องสีทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ อาเฟย ที่
วันนี้งดงามราวกับเทพเซียน ทว่าอีก
ฝ่ายรีบขยับตัวหนีราวกับว่าเขาเป็นของ
ร้อนอย่างไรอย่างนั้น

“ขาลืมไปแล้ว”

“อ้าว...นั่นคือหน้าที่ของเจ้าที่ควร
ปรนนิบัติข้ามิใช่หรือ? ไยจึงลืมมันอย่าง
ง่ายดายเสียล่ะ” ท่านอ่องสีขยับเข้าไป
ใกล้อาเฟยที่ตอนนี้มีดวงหน้าแดงก่ำ

ด้วยความขวยเขิน ทว่าอีกฝ่ายรีบลูกหนี และเดินไปยืนอยู่กลางห้อง ท่านอ่องสี่ จึงกล่าวอย่างระอา “ข้ามั่นใจว่าข้าไม่ใช่ ปีศาจร้าย ไยเจ้าถึงทำท่ารังเกียจข้าถึง ขนาดนี้!”

“สิ่งที่กงกงบอก ข้าไม่เคยทำมาก่อน และไม่อยากจะทำด้วย” อาเฟย บอกด้วยสีหน้าชิงชัง มีอย่างไหน จะให้เขาร่วมรักกับท่านอ่องสี่ที่เป็นชาย เหมือนกัน แถมยังจะต้องดื่มกินน้ำรัก ของอีกฝ่ายอีก เช่นเดียวกันท่านอ่องสี่ก็ จะทำแบบเดียวกันกับที่เขาทำด้วย ยิ่ง คิดก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่าอายมาก อยากจะ หนีไปให้ไกล ๆ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะ คงจะหนีไม่รอด

“ไม่มีใครทำเป็นตั้งแต่เกิดหรอก ของแบบนี้ต้องค่อย ๆ ฝึกฝน ข้าเชื่อว่า สักวันเจ้าจะเก่งขึ้นอย่างแน่นอน และ

เปลอ ๆ เจ้าอาจจะเข้าหาข้าก่อนด้วยซ้ำ
เหมือนอย่างที่เราเคยทำก่อนหน้านี้”

“ท่านอ๋อง! ข้าไม่ใช่คนบ้ากามนะ”

“เจ้าไม่ใช่ แล้วใครกันที่ล่วงเกินข้า
จนพวกเราสองคนต้องแต่งงานเข้าหอ
กันในวันนี้” ท่านอ๋องส่ายมือขึ้นกอดอก
และยกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ เมื่อเห็นอาเพ
ยมีสีหน้าที่สลดลงและกำลังครุ่นคิด
อย่างหนัก เขาจึงลุกเข้าไปปโลบโยน
“มันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่เจ้ากลัวหรอก
ถ้ามันเลวร้ายจริง จะเรียกว่าร่วมรักได้
อย่างไร จริงหรือไม่?”

อาเพยเกือบคล้อยตามอยู่แล้ว แต่
พอนึกถึงกัณธอน ๆ ของตัวเองจะต้องถูก
ปู้ยี่ปูยำก็อดหวาดเสียวไม่ได้ ไหนจะ
ส่วนอื่น ๆ ตามที่กงกงบอกอีก

“ข้าทำไม่ได้จริง ๆ ท่านอ๋อง ถ้า
ท่านบังคับข้า ข้าจะขอสู้ตาย” อาเพย
สะบัดตัวออกห่าง

“ถ้าสู้ เจ้าก็ตายเปล่า” ท่านอ่องสีบอกอย่างระอา “เอาน่าอาเฟย แค่ลองดูสักครั้ง ถ้าเจ้าไม่ชอบ ข้าสัญญาว่าจะไม่ตะต่องเจ้าอีก แต่ถ้าเจ้าถูกใจ ข้ายินดีทำให้เจ้าอีกครั้ง...หรืออีกหลาย ๆ ครั้ง ทั้งคืนเลยก็ยอมได้”

อาเฟยนั่งคิดชั่วครู่ ก่อนตอบเสียงเบาออกไป “ก็ได้...”

เพียงแค่นี้ก็ทำให้ท่านอ่องสีหน้าบานราวแดดโบใหญ่ แต่ก็เพียงไม่ถึงอึดใจ

“...แต่ไม่ใช่ตอนนี้”

“แล้วเมื่อไหร่?”

“สาม...”

“สามวันรี?”

“สามปี”

“เจ้าจะบ้าหรือไร ให้ข้ารอถึงสามปี เจ้าเอาสมองส่วนไหนมาคิด?” เขาใช้นิ้ว

จิ้มไปที่หน้าผากมนงามของอีกฝ่าย
“สามวันยังพอทน”

อาเพยไหลลู่ลงทันที ให้หัวเด็ดตีน
ขาดยังงี้ก็ไม่มีทางยอม แถมให้เวลา
แค่สามวัน ยิ่งเป็นไปไม่ได้

“แล้วแต่เจ้าก็แล้วกัน ถ้าอยากขึ้น
ชื่อว่าเป็นคนไม่มีความรับผิดชอบใน
สามีกี่แล้วแต่เจ้า อยากให้คนตราหน้า
ว่าเป็นภรรยาที่ไม่ได้เรื่องก็แล้วแต่เจ้า
ข้าไม่อยากบังคับเจ้าอีกแล้ว”

เขาจะใช้สิทธิ์ความเป็นสามีร่วมรัก
กับเด็กหนุ่มก็ย่อมได้ แต่ท่านอ๋องสีไม่
ต้องการทำอย่างนั้น เพราะจะเป็นการ
หักหาญน้ำใจกันเปล่า ๆ แต่จะทำ
อย่างไรกับความปรารถนาอันแรงกล้าที่
กำลังปะทุ ยิ่งวันนี้เด็กหนุ่มอยู่ในชุดเจ้า
สาวที่สวยงาม ใบหน้าผุดผาดชวนให้
หลงไหล และเขาก็คือวันนี้มานาน...

เอาเถอะ...ถ้าอาเพยยังไม่พร้อม เขาก็ไม่อยากบังคับ รออีกสักหน่อย อีกฝ่ายคงใจอ่อน แต่ถ้ายังคงตื้อดิ่ง คงต้องใช้ตัวช่วย ท่านต้องสื่คิดในใจก่อน จะพยายามปรับอารมณ์ให้เป็นปกติ แต่ มันไม่ง่ายเลยจริง ๆ

“ไปนอนเถอะ ข้าเหนื่อยแล้ว”

อาเพยรู้สึกแปลกใจที่จู่ ๆ อีกฝ่ายก็ เลิกตื้อเขาเช่นนั้น แต่พอเห็นร่างกำยำ เดินไปที่เตียงนอน และไม่สนใจเขาอีก เด็กหนุ่มก็เดินไปที่ โต๊ะเครื่องแป้ง พยายามถอดเครื่องประดับต่าง ๆ ออก จากตัวจนเหลือแต่เสื้อกางเกงตัวใน จากนั้นก็เดินไปที่เตียง มองพินิจ พิเคราะห์ว่าท่านต้องสื่นอนหลับจริง ๆ หรือไม่ ก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกตวาด เสียงดู

“ข้าไม่ทำอะไรเจ้าหรอก มานอนได้แล้ว แต่ถ้าเจ้าล่วงเกินข้า ข้าก็ไม่รับประกันความปลอดภัยของเจ้าเช่นกัน”

“ข้าไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน” อาเฟยทิ้งตัวลงนอนและหันหลังให้อีกฝ่าย แม้จะหวาดระแวงแค่ไหน แต่ก็ยังคงพ่ายแพ้ให้กับความง่วงงุน และผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียในที่สุด

เมื่อได้ยินเสียงหายใจสม่ำเสมอของเด็กหนุ่ม ท่านอ๋องสี่ก็อดไม่ได้ที่จะใช้ปลายนิ้วไล่ไปที่ใบหน้าอ่อนใส ก่อนจะบรรจบประทับรอยจูบที่กลีบปากนุ่ม และกลับไปนอนตามเดิม ตอนนี้อย่างไร ร้อนรุ่มราวกับไฟสุ่ม แต่ก็ต้องพยายามหักห้ามใจและรอวันที่เหมาะสม นั่นก็คืออีกสามวันข้างหน้า ถึงแม้อีกฝ่ายจะบอกว่าสามปีก็ตาม แต่เขาก็ไม่สนใจ

ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล ไม่ได้
ด้วยมนตร์ก็เอาด้วยคาถา...เรื่องแค่นี้จะ
ไปยากอะไร!

สามวันผ่านไป...

ระหว่างที่อาเพยนั่งเล่นอยู่ที่ศาลา
ทรงกลมในอุทยาน ก็มีนางกำนัลเข้ามา
รายงานว่ ใ้หลวงเพยมาเยือน เขาจึง
ยืนขึ้นรอต้อนรับพร้อมกับคารวะอย่าง
นอบน้อม

“ข้าได้ยินมาว่า เจ้าไม่ยอมทำ
หน้าที่ภรรยาจริงหรือไม่?”

หลี่ซิงเอ่ยถามอาเพยน้ำเสียงนุ่ม
นวล เขาได้รับรู้เรื่องมาเมื่อสองวันก่อน
ตอนที่ท่านอ๋องสี่มาอยู่ที่พักของเขากับ
ไต้ชินอ๋อง และก่อนจะกลับ อีกฝ่ายฟ้อง
เขาถึงพฤติกรรมของภรรยา ที่ไม่ยอม
แม้แต่จะให้เขาแตะเนื้อต้องตัว ทำให้
หลี่ซิงต้องมาอบรมน้องชายเสียหน่อย

แม้จะไม่อยากยุ่งเรื่องในครอบครัวของ
อีกฝ่ายมากนักก็ตาม

“เอ่อ...คือ”

“คงจะจริง”

“ท่านออกไปฟ้องเกอเกอหรือ?”

“เขาไม่ได้ฟ้อง ข้าแค่สอบถาม และ
ท่านเองก็บอกข้า ว่าเจ้ารังเกียจเขา”

“ข้าไม่ได้รังเกียจ ข้าแค่กังวล
เท่านั้น” อาเฟยมีสีหน้าที่สลดลง

“ไม่มีอะไรต้องกังวล มันเป็นเรื่อง
ปกติของสามีภรรยาที่ควรปฏิบัติต่อกัน
ถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไป เจ้าจะมีปัญหา
ครอบครัวในภายหลังได้นะอาเฟย”

“เกอเกอ...คือข้า...ข้ากลัว ข้าไม่
ชอบให้ใครมาแตะต้องข้า โดยเฉพาะ
ตรงนั้น” ท้ายประโยคเด็กหนุ่มพูดเสียง
เบา

“อย่าลืมว่าใครที่เจ้าว่าเป็นสามีของ
ตัวเอง” หลีซิงมองอีกฝ่ายด้วยสายตา

อ่อนโยน...ใจจริงแล้ว หลีซิงไม่อยาก
บังคับให้อาเพยทำในสิ่งที่ไม่ต้องการ
แต่อีกฝ่ายไม่เคยเผชิญกับโลกภายนอก
จนไท่ซินต้องมาก่อน โลกที่โหดร้ายยิ่ง
การอยู่ในความดูแลของท่านอ๋องสี่ ย่อม
ปลอดภัยต่อหนุ่มน้อยใสซื่ออย่างอาเพ
ยมากกว่า!

อาเพยถอนหายใจ ก่อนจะรับปาก
ไ่หวางเพยอย่างจำยอม

"เกอเกอ ข้าจะพยายามเป็นภรรยา
ที่ดี"

เขาไม่แน่ใจว่าจะทำหน้าที่ภรรยาที่
ดีได้หรือไม่ มันทั้งยากและลำบากใจ
จริง ๆ

"พยายามเข้านะ...ข้าเชื่อว่าเจ้า
ต้องทำได้" หลีซิงเอ่ยให้กำลังใจ

หลังจากไ่หวางเพยกลับไปแล้ว
อาเพยก็เข้าครัวตามคำแนะนำของหลี

ซิง เขาทำบัวลอยน้ำซิงมาให้ท่านอ่องสี่ เพราะอยากเริ่มทำหน้าที่ภรรยาที่ดี เมื่อเข้ามาในห้องทำงาน เขาก็ได้รับสายตาประหลาดใจจากอีกฝ่าย ทำให้อดรู้สึกกระดากอายไม่ได้

“เอาอะไรมาให้ซาร์?”

“บัวลอยน้ำซิงขอรับ”

“เจ้าทำเองรี”

“ใช่ ซ้าทำเอง หวังว่าท่านอ่องจะชอบ” อาเฟยเอาบัวลอยน้ำซิงไปวางไว้ที่โต๊ะกลมสำหรับรับรองแขก

“ยกมานี่ ซ้าจะกินเลย”

อาเฟยยกไปให้ถึงโต๊ะทำงาน และทำท่าจะหมุนตัวกลับไป ทว่าอีกฝ่ายเกี่ยวเอวบางไว้ได้ก่อน อาเฟยรีบแกะมืออีกฝ่ายออก แต่พอนึกถึงคำพูดของหลี่ซิงที่บอกว่าให้ทำหน้าที่ภรรยาที่ดี เด็กหนุ่มจึงได้แต่ยืนตัวแข็งที่อร่ามกับ

ท่อนไม้ ทำให้คนที่ป็นสามีอดหัวเราะ
ออกมาไม่ได้

“ป้อนข้าสักคำสิ”

“ท่านอ๋องก็มีมือ”

“ข้าก็แค่อยากให้ภรรยาป้อน
ให้...สักคำ”

อาเฟยจำใจทำตามคำขอ และนั่น
ก็ทำให้ท่านอ๋องสี่พอใจเป็นอย่างมาก

“แค่คำเดียวพอ เดี่ยวเจ้าจะตาย
เอาชะก่อน”

เมื่ออีกฝ่ายคลายวงแขน อาเฟยก็
ขยับห่างออกมาหนึ่งก้าว

“เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

“เดี๋ยว เอนี้กลับไปห้องนอน
ด้วย” ท่านอ๋องสี่ยื่นห่อผ้าสี่ชมพูให้อา
เฟย

“อะไรหรือขอรับ?”

“ช่วงนี้ชานอนไม่ค่อยหลับ น้ำมัน
หอมระเหยนี้จะช่วยให้ข้าผ่อนคลาย

และหลับง่ายขึ้น เจ้าช่วยใช้น้ำมันหอมระเหยนี้ขวดให้ข้าตอนข้าเข้านอน แค่นี้เจ้าทำได้หรือไม่?”

อาเฟยนิ่งคิดนิดหนึ่ง แค่นวดและทำให้อีกฝ่ายนอนหลับสบาย ก็เป็นผลดีกับเขาเช่นกัน จะได้ไม่ต้องหวาดระแวงว่าจะโดนทำมีดมีร้าย จึงตอบออกไป

“ข้าทำได้อยู่แล้ว”

“ดีมาก...ข้าจะยกให้เป็นหน้าที่ของเจ้าแล้วกัน นวดข้าด้วยน้ำมันหอมระเหยก่อนนอนทุกคืน”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วข้าขอตัว” เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า อาเฟยก็หมุนตัวจากไปพร้อมกับหอน้ำมันหอมระเหย โดยหารู้ไม่ว่าคนที่อยู่เบื้องหลังกำลังอมยิ้มกรุ้มกรุ้ม ดวงตาพราวระยับและหวานเชื่อมเพียงใด

เมื่อใกล้เวลาเข้านอน อาเฟยกก็แกะ
ห่อผ้าสีชมพูออก พบขวดกระเบื้องบรรจุ
น้ำมันสามขวด เด็กหนุ่มเก็บน้ำมันหอม
ระเหยไว้ในลิ้นชักข้างหัวเตียงสองขวด
และเปิดฝาดีกขวดเพื่อดมกลิ่น

“หอมดีเหมือนกันนี่” จากนั้นก็ปิด
ฝาไว้ตามเดิม

“เจ้าพร้อมที่จะนวดให้ข้าหรือยัง?”
ท่านอ๋องสี่เดินเข้ามาในห้องนอนพร้อม
เอ่ยมคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนเตียง

“ท่านอยากให้ข้านวดตรงไหน
บ้าง?”

“นวดขาแล้วกัน วันนี้ข้าเดินเยอะ
รู้สึกเมื่อยขา” ท่านอ๋องสี่พูดพลางถอด
เสื้อผ้าชั้นนอกออก เหลือเพียงเสื้อ
กางเกงผ้าบางตัวใน แล้วทิ้งตัวลงนอน
บนที่นอน

อาเฟยมองตามร่างกำยำที่ทอดตัว
ลงนอนเต็มความสูงด้วยท่วงท่าสบาย

ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายไม่รู้สึกรัดอึด
เหมือนก่อนหน้านี้

เด็กหนุ่มชโลมน้ำมันหอมระเหยไป
ที่ขาที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ก่อนจะลงมือ
นวดเบา ๆ เพราะกลัวเขาจะเจ็บ

“นวดแรงๆ หน่อย”

“ข้ากลัวท่านจะเจ็บ เห็นบอกว่าเดิน
มาทั้งวัน”

“เป็นห่วงข้าหรือ?”

อาเฟยมองหน้าอีกฝ่าย ก่อนจะรีบ
หลบสายตาพร่าหวานเพราะจู้ ๆ ก็มี
ความรู้สึกวูบวาบแปลก ๆ ขึ้นมาในอก
มันเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
และดูเหมือนจะชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

“นวดต่อสิ นั่งหลับแล้วหรือ?”

เด็กหนุ่มพยายามนวดต่อ แต่มัน
ช่างยากลำบากเหลือเกิน เพราะเขา
อยากสัมผัสส่วนอื่น ๆ ของร่างกำยำ
มากกว่าขาที่ทำอยู่ในขณะนี้

“เจ้าเป็นอะไร ทำไมถึงนวด ๆ หยุด ๆ”

“ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบายตัวขอรับ”

“อ้อ...ให้ข้านวดให้เอาไหม เพื่อว่าจะสบายตัวขึ้น”

“ไม่ ๆ ข้าทำได้ ข้าจะนวดให้ท่าน จนกว่าท่านจะหลับ” ปากพูดมือก็ขยับไปด้วย แต่ไม่ใช่ที่น้อง!?

ทว่าลามขึ้นไปยังต้นขา...

“เจ้ากำลังลวนลามข้า” ท่านอ๋องสีบอกเสียงพรวด

“ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าพยายามแล้ว ข้าไม่เข้าใจว่าทำไมต้องลวนลามท่าน ข้าขอโทษ” พูดจบอาเฟยก็จะผละจากไป แต่มือแกร่งดึงแขนเร็วไวได้ก่อน ทำให้เด็กหนุ่มเสียหลักล้มลงมาทับร่างกำยำ

“ข้ารู้ว่าเจ้าอยากทำอย่างที่กงกงเคยสอนก่อนเข้าหอ...ใช่หรือไม่?”

“มะ ไม่ใช่” อาเฟยรีบปฏิเสธ

“แล้วทำไมเจ้าตัวสันแบบนี้”

“ข้า...ข้า...ไม่รู้”

“เจ้าไม่ต้องกังวลนะ ข้ารู้ว่าเจ้าอยากกินข้า ข้าเองก็อยากกินเจ้าเช่นกัน”

พูดจบก็ประกบริมฝีปากไปที่กลีบปากนุ่ม ดูดีมีความสุขหวานอย่างหื่นกระหาย พลังถอดเสื้อผ้าของตนเองและเติกหนุ่มออกอย่างคล่องแคล่ว ความไม่ประสีประสาของคนใต้ร่างทำให้เขาไม่กล้าเร่งเร้าเอาแต่ใจ เพราะอยากให้ครั้งแรกเป็นอะไรที่ประทับใจที่สุด...

หลังจากการร่วมรักผ่านไป...

“ข้ารู้สึกเหมือนไม่ใช่ตัวเองเลย”

อาเฟยบอกอย่างเขิน ๆ

“อาจจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของเจ้าก็ได้”

“ข้าไม่อยากเป็นอย่างนี้เลย”

“แต่ข้าอยากให้เจ้าเป็นอย่างนี้ ข้าชอบ...”

เมื่ออาเฟยหายเหนื่อย ท่านอ่องสี่ก็จัดให้อีกรอบ และอีกรอบตามที่สัญญาไว้ ทำให้ทั้งเขาและเด็กหนุ่มรู้สึกเต็มอิ่ม และมีความสุขตลอดทั้งคืน กระทั่งใกล้รุ่งอาเฟยก็ค่อย ๆ ผละยลกลับไปด้วยความอ่อนเพลีย โดยมีร่างกำยำโอบกอดเอาไว้ด้วยความรัก

ท่านอ่องสี่บอกกับตัวเองว่า...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาจะปกป้องคนในอ้อมกอดนี้ไว้ด้วยชีวิต และรักอีกฝ่ายด้วยหัวใจเดียวตลอดไป!